

POSTANOWIENIE

4 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

na posiedzeniu niejawnym 4 grudnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi T. w W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 13 kwietnia 2022 r., I ACa 100/22,
wydanego w sprawie z powództwa W.Z.
przeciwko T. w W.
o zapłatę i ustalenie,

odrzuca skargę.

(M.M.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 kwietnia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie z powództwa W. Z. przeciwko „T.” w W. o zapłatę i ustalenie na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z 3 listopada 2021 r. sprostował oczywistą omyłkę pisarską w punkcie 1 (pierwszym) zaskarżonego wyroku, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 5 (piątym) w ten tylko sposób, że zasądzoną od powoda na rzecz pozwanego kwotę 847,44 zł podwyższa do kwoty 1.290 zł (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt złotych), oddalił apelację w pozostałej części oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniosła pozwana, wnosząc o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego wyroku (w zakresie pkt II i III co do kwoty 404,87 zł) z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804). Skarżąca wniosła też o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417¹ k.c.). Stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie można żądać wówczas, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.).

Skarga w niniejszym postępowaniu podlega odrzuceniu. Orzeczenia kończące postępowania rozstrzygające co do istoty sprawy (w szczególności wyrok i postanowienie co do istoty sprawy) należy odróżnić od orzeczeń rozstrzygających w tzw. kwestiach incydentalnych. Tymi ostatnimi są takie rozstrzygnięcia sądu, które pozostają w związku z postępowaniem zmierzającym do rozpoznania żądania, ale ich byt jest samodzielny w tym znaczeniu, że zamykają określony uboczny wątek sprawy (zob. m.in. postanowienia SN: z 11 sierpnia 2005 r., III CNP

4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16; z 22 sierpnia 2022 r., I CNP 144/22). Do tej kategorii orzeczeń zalicza się rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu. Ich odrębność w stosunku do orzeczenia kończącego sprawę w instancji wynika wprost z art. 108 § 1 k.p.c., zaś właściwym środkiem zaskarżenia orzeczenia o kosztach procesu zasądzonych przez sąd drugiej instancji jest zażalenie, mieszczące się w katalogu zażaleń przewidzianym wart. 394² § 1 pkt 3 k.p.c., jeżeli nie wniesiono skargi kasacyjnej (tzw. zażalenie poziome do innego składu sądu drugiej instancji).

Artykuł 424¹ § 1 k.p.c. dopuszcza skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Skarga nie przysługuje natomiast od postanowień wydanych w postępowaniu procesowym, a za takie uważa się rozstrzygnięcia o kosztach procesu, chociażby zostały zamieszczone w wyroku (zob. m.in. postanowienia SN: z 9 maja 2012 r., V CNP 63/11; z 9 października 2013 r., II CNP 34/13; z 13 marca 2014 r., II CNP 64/13; z 22 sierpnia 2022 r., I CNP 144/22).

Skarga o stwierdzenie niezgodności w niniejszej sprawie jest w konsekwencji niedopuszczalna, a więc podlega odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

[SOP]

[ał]